

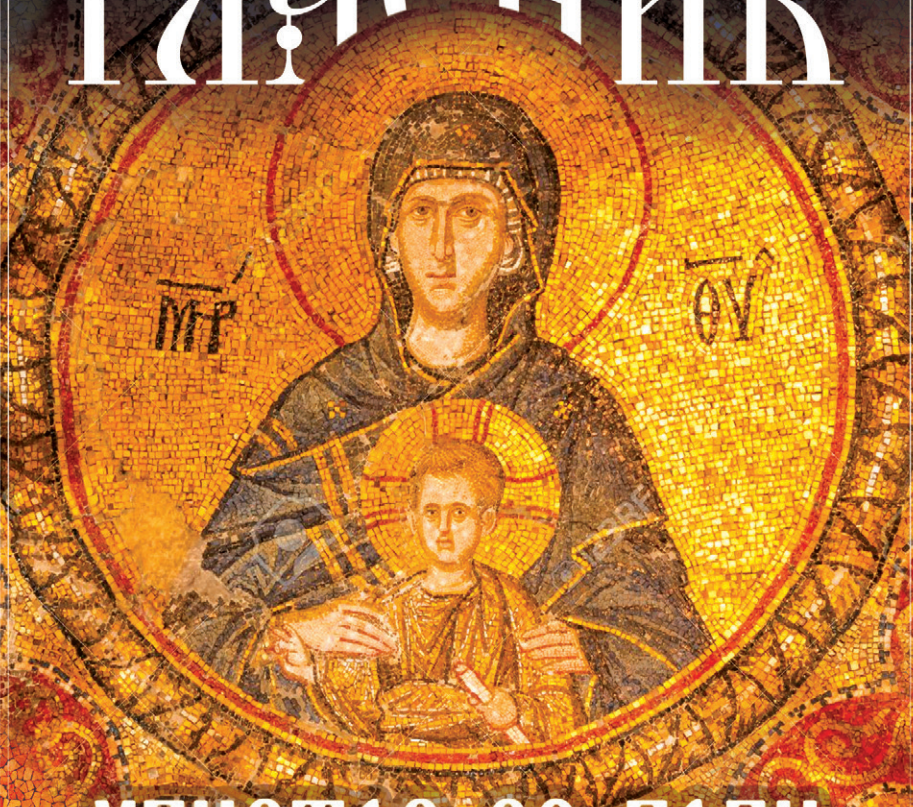
СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА, ВАНКУВЕР
СВЕТИ САВА
SAINT SAVA
SERBIAN ORTHODOX CHURCH, VANCOUVER

Божићни

Година 2020

број 47

ГЛАСНИК

ХРИСТОС СЕ РОДИ
CHRIST IS BORN

ГЛАСНИК

Часопис ЦШО Светог Саве, Ванкувер

САДРЖАЈ БОЖИЋНОГ БРОЈА

Божична Посланица
Епископ Митрофан **1**

**Божични загрљај
Бога и човјека**
Митрополит Амфилохије **3**

Творац и творевина
*Свештеник мр.
Вук Милишић* **7**

**Какво треба да буде
васпитање деце?**
*Архиепископ
Аверкије Таушев* **13**

ENGLISH SECTION

Icon of the Nativity
Fr. Vjekoslav Jovanovic, ThM **39**

Epidemic of Alexandria
Saint Dionysius **41**

Нема дана без очнога вида
нити праве славе без Божића!
Славио сам Божић у Витлејем
славио га у Атонску Гору,
славио га у свето Кијево,
ал' је ова слава одвојила
са простотом и са веселошћу.
Ватра плама боље него игда,
прострта је слама испод огња,
прекршћени на огњу бадњаци;
пушке пучу, врте се пецива,
гусле гуде, а кола пјевају,
с унучађу ђедови играју,
по три паса врте се у коло, –
све би река једногодишници,
све радошћу дивном наравњено.
А што ми се највише допада,
што свачему треба наздравити!

П. П. Његош, Горски вијенац

С благословом Његовог Преосвештенства
Епископа Канадског господина др. Митрофана
(ISSN 1708-0584) Гласник излази од 1970.
Главни и одговорни уредник: јереј Вук Милишић
Уређивачки одбор: јереј Марко Радмановић, Ален Пуача
Уредница дечије секције: Драгана Кузмановић-Лекић, Драгана Радмановић
Графички и технички уредник: Ален Пуача
Илустровани орнаменти: orthodoxartsjournal.org
Glasnik, 505 East 63rd Avenue, Vancouver, BC V5X 2K3 Canada
Телефон: 604-327-6572
Издаје и штампа: СПЦ Св. Саве у Ванкуверу

РОЂЕЊЕ ТВОЈЕ ХРИСТЕ БОЖЕ НАШ,
 ЗАСИЈА СВЕТУ СВЕТАЛОСТ ПОЗНАЊА

ПРЕД БОЖИЋ, 2020

Епископ Канадски Митрофан

Драга браћо и сестре,

Бво нас у току божићњег поста којим треба да се што достојније припремимо за празник Христовог Рођења, када се заиста показало да је с нама Бог, Емануил. Ове године, нећемо, као обично, прославити овај празник радости, или празник домаће цркве, због пандемије вируса Ковид 19, која је наишла на цели свет.

Многи нас питају: Како ћемо ове године прославити божићне и новогодишње Празнике? Одговарамо им: Онако како будемо могли. Односно, онако како нам време и услови буду дозволили. Најпре, прославимо духовно, колико год можемо или нам се допушта, учествујући на Светим богослужењима, а посебно на Светој Литургији, и причешћујући се Светим Тајнама.

Није ово једини пут кад се Црква нашла у невољи. Ко зна колико су пута хришћани првих векова

морали тајно да прослављају по катакомбама, скривајући се од римских цара и гонитеља. Или, како су наши преци прослављали ове празнике за време вишевековног отоманског ропства? И каквих је све болести било, то само Бог зна. Морали су се борити и против њих. Ево како о најезди куге пише Св. Дионисије Александријски:

«Многи од наше браће, из превелике љубави, не марећи за свој живот, брину се један за другога, посећују болеснике, дворе их непрестано, лече их ради Христа; они су добровољно умрли заједно са њима, узимајући на себе њихова страдања, испирајући им ране предано. Многи од оних који су се тако трудили око болних и повратили им здравље, сами су умрли... И ова врста смрти из побожности и чврсте вере ни по чему није нижа од мучеништва. Они су рукама својим узимали тела светих и држали их на коленима, затварали им очи и уста,

носили их на леђима као децу, намештали их, служили им, измивали их и облачили».

Упоредимо то време са овим нашим временом. Ништа се не разликује. Зар и данас нема таквих дивних примера лекара и медицинског особља по болницама, старачким домовима и манастирима, који су положили и полажу своје животе да би друге спасли, не гледајући које су вере, нације, расе или сталежа? Они заиста потврђују Христове речи:

«Од ове љубави нико нема веће, до ко живот свој положи за пријатеље своје» (Јн. 15, 12).

Нема већег дара Христу од тога дара! Нема веће врлине од љубави (I Кор. 13, 1-3). Наша вера треба да кроз љубав дела (Гал. 5, 6). Јер вера без дела је мртва (Јак. 2, 26).

Ова зараза однела нам је нашег првојерарха, тихог и смиреног, блажене успомене Патријарха Иринеја, веома угледног и трудољубивог блажене успомене Митрополита Амфилохија, и блаженог помена врлог Владика Милутина, више свештеника и много верника. Вечан им помен и Бог да им душу прости!

Драга браћо и сестре, чувајмо себе и чувајмо наше ближње.

Јер чувајући себе чувамо и њих, не излажући их опасности. А и они, чувајући себе, чуваће нас. Ако не можемо да запалимо бадњак, запалимо нашу веру према Христу у срцима нашим. Ако не можемо за загрлимо једни друге, загрејмо срца љубављу и молитвом нашом Господу Исусу Христу, за све оне који пате и страдају. Тако дочекајмо Његово Рођење. Ако не можемо да прославимо славу по нашем српском обичају, помолимо се искрено своме заступнику са надом да већ следеће године буде она лепша и свечанија.

Желећи Вам много физичког и духовног здравља, ради победе над свим овим невољама, пред ове светле божићне и новогодишње празнике, од срца Вас поздрављамо радосним речима:

**МИР БОЖИЦИ ХРИСТОС СЕ РОДИ!
СРЕЋНА И БОГОМ БЛАГОСЛОВЕНА 2021!**

Ваш молитвеник пред
Богомладенцем Христом,
ЕПИСКОП КАНАДСКИ

+ Митрополит

БОЖИЋНИ ЗАГРЛАЈ БОГА И ЧОВЈЕКА

*Митрополит црногорско-приморски
Амфилохије*

”Много пута сам почињао да Вам пишем”, каже генијални руски мислилац Павле Флоренски у свом писму једном од блиских пријатеља, “и исто толико пута престајао са писањем. Необично би ми се хтјело да будем у општењу са Вама, продужује он, али Вам не писах (чак и сад не пишем оно што бих хтјео), јер је мојим животом завладала нека неизрецивост, и то до те мјере да чак ни за самог себе не налазим ријечи, да у њих смјестим своје унутарње биће. Само ми је једно јасно: свуд некакви тамни зидови, удари ако хоћеш и главом о њих, и опет ни рупицу отворити нећеш.

Од науке и философије, и њима сличних ствари, већ одавно сам дигао руке, и престао да сматрам да су оне “све”. Управо

тада сам почео да назирем, да је смисао и циљ нашег подвига и труда - општење са личношћу: не у “дјелатној љубави” и не у “служењу ближњем” (ни на то нијесам гледао и не гледам као на “све”), него у додиру голе душе са голем душом. Ако постоји могућност да човјек постигне нешто позитивно, то се може десити само у таквом додиру и кроз такво сједињење, у коме би бар два човјека схватили један другог на свагда и до краја. Само у таквом додиру они се могу један другом открити као бескрајност.

Увидио сам да је такво јединство - основа свега, и да је оно постулат цјелокупног живота. Но да ли је оно остварљиво? - То је за мене судбинско питање.

И, премда у извјесним моментима оно (јединство) изгледа пуна стварност, у другим опет - оно ишчезава бесповратно, остављајући иза себе границе и провалије међу

личностима. Тада изгледа, да сви напори да се оне премосте, остају тужна и бесмислена људска мука... Човјеку није потребан пријатељ, па ма он био геније, он се не нуждава у умним, префињеним и финим односима, њему је потребан једноставно Друг, и топли, цјелосно људски односи, такви односи, када дају себе, а не своје, и узимају мене, а не моје. Да ли је то могуће? Ако није, онда се сав живот обвија безизлазно мрачним покривалом, зато што без тога постаје немогуће и било какво стваралаштво и дјелатност. Јер “дјела” сама за себе, неосветљена личним односима, изгледају ми исувише непотребна. Сва “дјела” имају за мене само симболичку вриједност, тј. уколико она изражавају и служе личном општењу, не унутрашњем савезу.

Може бити, с философске и књижевне тачке гледишта, ја овог момента говорим сувише наивно и површно. Али кад живот ишчезава, човјеку није до “дубина”, и кад се не бави ничим од онога што је једино на потребу. Ја не желим “дубине”, не треба ми књижевност, не требају ми “дјела” и стваралаштво,

иако бих можда могао да дам нешто генијално. Апсолутна вриједност, познање Бога, не зависи од нас, оно се не среће “кроз огледало у загонетци” - у немирном коловрату симбола поезије и философије; а нама требају не стидљиви осмјеси Мудрости, но - све или ништа! Додирнути Бога руком, ако је то могуће, - мислим да је могуће само кроз душу другог, Друга; и тиме све испунити сазнањем стабилности, ухватити се руком за “мишицу Силнога”... Остало ће све бити благословено, свето, добро, али не сада него тада...”

У овом изводу из недавно објављеног писма мученички ишчезлог о. Павла Флоренског,

изражена је исконска људска жеђ за додиром Бога, што значи Истине бића, и сазнање да је личност и лични сусрет, додир, сједињење, једина непропадљива истина и вриједност живота. Када је писао ово писмо (1905.г.), Флоренски се већ био вратио са свог лутања по бесплодној пустињи - “Витлејемском аспекту живота”, тј. Хришћанству. Зато је и прогледао за тајну Друга, тајну личног сусрета и додира као смисла свега постојећег. Јер, шта је сусрет Бога и човјека, малог бога, божића, - на дан Божића? - Ништа друго до остварење тога смисла и задовољење неутољиве људске жеђи за додиром Бога “кроз душу другог”. На дан Божића, Бог не само што је допустио да га човјек “додирне” својом руком, него се сјединио са њим неразоривим јединством. Тај други пак кроз кога је дошло до тог сједињења, то је Исус, рођен од Дјеве Марије и Духа Светога. Од тога дана Бог се не додирује само кроз “огледало” вјечно немирне и променљиве природе, и кроз немоћну људску мисао: од тада он постаје најприсутнија реалност бића и човјека, рађа се у јаслима, повија се пеленама, постаје

незаменљиви Друг анђела и људи и свега што постоји. Туга људска, и пре Христа и послије Њега, то је туга за човјеком који додирује Бога и за Богом који општи са човјеком, што значи туга за - Богочовјеком. На дан Божића та туга се претвара у радост анђела и људи, неба и земље... Од тога дана Мудрост се не осмјехује више човјеку стидљиво и преварно, него улази у матицу људског живота, да одатле умудрује, просветљује и освећује сваког човјека који долази у свијет. Јер по светоотачкој философији живота, Бог је на Божић постао човјек, да би човјек постао Бог.

Ако истјерамо из матице живота ту Мудрост Божију и Логоса Божијег, свако јединство ишчезава неповратно или потања у бездан неразумља. Оно ишчезава и онда, и долази до непремостивих расјелина и провалија међу људима, када се они не сретају у Њему и када се њихова “дјела” и њихове “врлине” и њихово стварање не освећују и не очишћују Њим, и не пролазе кроз Њега. После Божића, основни закон живота је закон обогочовјечења свега, тј. вјечногличног сусретања и све дубљег сједињавања Бога и сваког појединог човјека,

на христоподобни, божићни начин. Само ако човјек то хоће. У оваплоћеном Логосу, сва природа се открива као хаљина Његова, а свака тварца - свједок и изразличног додира и општења између Бога и човјека, човјека и човјека. Наш Бог, дакле, није “неко” и “нешто”, неко апстрактно и далеко Биће философа, Он је наш Друг и наш најближи Ближњи, преко кога се срећемо један са другим, и предајем један другог и сав живот наш Њему - Богу своме. Отуда, све што не прође кроз Христа и не преобрази се Њим, тврди новојављени светитељ и друг Божији Нектарије Егински, па било да се ради о љубави

нашој и умјетности и култури и сваком дјелу или врлини нашој - нечисто је, сакато је, заводи у безличну земљу Недођију.

На Божић је изречена, пред људима и пред анђелима и пред свим створовима, неизрецива Тајна. Божија бескрајност је постала благодатно људско својство; Божија бескрајност се открила као људска бескрајност, и загрлила се с њом. Човјек који је био и смртан за микрокосмос, мали свијет у великоме, постао је макрокосмос, велики свијет по достојанству у маломе. Бог је постао човјек, а човјек се проширио и продужио Богом - у бескрај...

ТВОРАЦ И ТВОРЕВИНА

ПОСТАЊЕ 1 У СВОМ ОРИГИНАЛНОМ БЛИСКОИСТОЧНОМ КОНТЕКСТУ

Свештеник мр.
Вук Милишић

Извјештај о стварању у (Пост 1,1-2,3) је фундаментална порука цијелог Светог Писма, не само Постања и Петокњижја. Свети Оци Цркве су изузетно заинтересовани за књигу Постања уопште, а нарочито за њену прву главу. То нам већ, само по себи, довољно показује да су Оци Цркве сматрали овај текст изузетно важним. Разумјевање првих глава Постања, а нарочито прве је круцијално за формирање библијског погледа на свијет и човјека. Она се бави питањима као што су ко је творац и која је сврха створеног свијета. Ова прва глава, али не само она, одговара на ова питања, супротстављајући се идолатрији коју је Израил попримио у сусрету са околним народима. Многи библисти и научници вјерују да је Пост 1-11 настало са циљем да се супротстави месопотамским и другим, у то вријеме доминантним космологијама.

Иако је Израил дијелио доста тога заједничког са околним религијским системима, он суштински посједује разлику када су у питању есенцијалне компоненте вјере. Кад је у питању Пост 1 те разлике можемо представити кроз неколико тема. У највећој мјери различитост се одвија на пољу схватања Бога као творца и његовог односа према творевини и човјеку као врхунцу творевине.

Најзначајнија разлика од свих је идентитет творца. У том смислу библијско казивање представља уникат. Различити карактери сумерских богова, супростављених живом и истинитом библијском Богу, олакшавају разумјевање сваке корелације између сумерских и израилских космогонија. Непредвидивост богова код Израилевих комшија супростављала се библијском Богу, Богу Постања који има одлучну и јасну намјеру те се стиче утисак да је библијски Бог велики Бог за разлику од других.

У највећем дијелу блискоисточне

књижевности, божанства се углавном смијештају унутар космоса и његовог система. Другим ријечима божанства су дио космоса. С друге стране, постоје области које су изван домаћаја божанства. То значи да божанства нису над читавим системом космичког поретка. Без обзира на ту чињеницу, они имају власт над човјечанством.

Фундаментална идеја паганске религије је, дакле, идеја да постоји област постојања која предходи боговима и изнад њих је. Они су зависни у односу на ту област и морају поштовати њена правила. То је тзв. мета-божанска област. Божанства произилазе и зависе од закона те мета-божанске области. Природа овог подручја се разликује од једне до друге паганске традиције. Може бити вода, тама, судбина итд.

Последица такве поставке је да нема апсолутно суверене Божије воље. Богови су ограничени у моћи и мудрости. Немају потпуну контролу над творевином. У паганским религијама богови су рођени, живе животе као људи. Они умиру и могу бити поново рођени. Паганске религије имају теогоније (приче о постанку богова). Између богова, људи и природе веома често постоји

промјењива, течна граница. Разлика између њих је мала, те зато нема велике разлике између поштовања богова и природе.

Карактер Творца у Постању 1

Бог у Пост 1, за разлику од богова других космогонија Блиског истока, је апсолутно и вјечно биће. Он је суверен и својом вољом ствара све. Свијет не настаје борбом између богова нити пуком случајношћу. Пост 1 за Бога користи израз Елохим (אֱלֹהִים), у множини. Елохим је множина од ел (אֵל) моћан, јак, снажан. У јеврејском језику наставак им (יְהוָה) обично упућује на мушки род множине. Међутим када је у питању Елохим, јеврејски Бог, онда се разумије као граматичка једнина. Неки су у овој чињеници множине видјели Израилеву многобожачку прошлост, док су неки од Светих Отаца видјели наговјештај Тројичног Бога. Овдје је дакле ријеч о апстрактном плуралу (pluralis excellentiae), те зато имамо глагол бара (בָּרָא) - створити, у једнини. Дакле, искључује се могућност многобоштва.

Пост 1 говори о трансцедентном Богу, Богу који је суверен, који самостално ствара небо и земљу и све што постоји. Бог је Врховни творац који Сам стоји иза

створења, за разлику od других блискоисточних космологија у којима се постање везује за сукоб космичких сила. Тога у Библији нема. Такође, у Библији нема ни назнаке да свијет настаје тако што сам себе генерише, што налазимо у неким египатским текстовима. У библијском опису иза творевине стоји врховни Творац, господар који искључиво самовласано располаже свим.

Фундаментална идеја древног Израиља и њихове писане ријечи, која није систематски формулисана али прожима цијелу Библију, је радикално нова идеја о Богу који је извор свих бића и не подлијеже горепоменутој мета-божанској области. Нема трансцедентног космичког поретка или силе. Он не произилази из неке прапостојеће стварности, па је с тога слободан од свих ограничења мита и магије. Ради се о Богу који је апсолутан и суверен.

Које су последице напуштања те идеје о мета-божанској области? Нема теогоније ни митологије у библији. Бог није рођен и нема животну причу. Од самог почетка Библије Бог јесте, не расте, не стари, нема женског партнера, не умире. Први пут у историји сусрећемо неограниченог Бога, који је

безвремен, нетваран и вјечан. Овај Бог превазилази природу. Он не изражава своју вољу кроз силе природе и природа сама по себи није бог. Сила није схваћена као материјална ствар. Богом се не може манипулисати шармом или ријечима ритуала. Ништа се не дешава независно од Његове воље.

Све сличности паганства и Израиља су формалне, спољашње. Сваки феномен у паганству је трансформисан основном идејом Израиља а то је идеја о једном трансцедентном Богу чија воља је апсолутна. Бог Израиљев се разликовао од паганских богова у својој суштини. Пагански богови су природни богови. Код њих је стварање често производ сексуалног односа унутар божанстава, док Бог у Пост 1 уопште нема сексуалне атрибуте. Библијски Бог је извор свих бића, Творац свега. Он је изнад природе и не подлијеже њеним законима.

Однос Творца и творевине

Дакле, Пост. 1 говори о великом почетку, почетку свега. Све почиње од Бога, његовим дјелом. У стара времена космос се, вјеровало се, састојао не само од материјалних већ и од “функционалних ентитета”.

То је очигледно у заједничким формулацијама космичке географије на цијелом подручју древног свијета који обухвата Израил. Функције космоса су на Блиском Истоку схватане у смислу да служе његовим становницима, боговима и људима, а када је у питању Израил онда само људима. Када су у питању функције бога, оне су у Пост 1 апсолутно неvezане за космос, што није случај са другим божанствима. Библијски Бог је сасвим, апсолутно други, оностран у односу на космос. То нипошто не значи да је незаинтересован за њега. У

контексту човјека функција се тичала углавном његовог односа са божанством.

У блискоисточним космологијама не постоји разлика између творца и творевине. Свијет и човјек су еманације божанске суштине. Бог је само уобличитељ а не и стварни творац. У вавилонском концепту не постоји стварање “ни из чега”, будући да се материјал за стварање узима од тијела самих богова. У чувеним блискоисточним еповима о стварању, кад Еа или Мардук стварају човјека, стварају га од

крви бога Кингуа у вавилонској митологији. Мардук не ствара по свом лику, што је случај са библијским богом. Свети Григорије Богослов свједочи о стварању човјека по лику Божијем ријечима: „И није нимало чудно то што се човек последњи јавио на свијет и био удостојен Божијега лика; јер је за њега као за цара било потребно створити царску обитељ, и тек онда у њу увести цара у пратњи свих створења.“ (св. Григорије Богослов, Омилија 44).

За Вавилоњане материја је била вјечна. Они су могли прихватити поставку да је постојало вријеме кад нису постојали небо и земља, већ само божанства Апсу и Тиамат, али нису могли прихватити поставку да је постојало вријеме кад није постојало ништа осим божанства. С друге стране Пост 1 износи тврдњу да је свијет створен *ex nihilo*. Бог нема почетак, а све остало је плод његове воље и стваралачке моћи. То значи да је суверена воља и моћ Божија увела материју из непостојања у постојање. Бог је створио све, небо и земљу ”јер све кроз Њега постаде, и без Њега ништа не постаде што је постало,” објелодањује нам љубљени ученик Христов. (Јн. 1,3).

У Пост 1 творевина је приказана као нешто што своју егзистенцију додује једино Богу, односно његовој изговореној ријеч, “И Бог рече, и би”. Све се постиже његовом вољом и ријечју. Не постоји никаква сила контра Богу која је кадра супроставити се његовој намјери. Библијски текст сваки покушај постојања нечега што се супротставља Богу релативизује. У постању 1, 2 “и Дух Божији носаше се над водама.” Вода је у блискоисточној мисли представљала непријатељске силе, симбол хаоса, сила коју треба обуздати да би се заштитио живот. У Постању воде су припитомљене духом Божијим који се показује као ауторитет над њима. Библијски Бог није у борби за прво мјесто јер нема конкуренцију.

Закључак

Библијска традиција своје коријене протеже дубоко у вријеме и просторе гдје је налазила своје везе са другим културама и цивилизацијама. Вјерске истине у библијском опису у Пост 1 представљају новост и радикалан раскид са свим предходним схватањима и извјештајима о постанку свијета. Библијски опис је просто плод Божијег открочења.

С друге стране, извјештаји блискоисточног поднебља помажу нам да стекнемо одређене културолошке увиде увјеравајући нас да је библијски извјештај уникатан, нарочито када је у питању схватање творца и његовог односа према творевини и човјеку. Пост 1 користи језик који је итекако имао смисла оригиналним адресатима, али исто тако богонадахнути писци успјели су да створе универзалну поруку која није само намијењена једном времену и једном поднебљу.

Огроман је утицај Пост 1 на искуство и живот Хришћанске Цркве. Ова прва библијска глава нас увијек изнова подјећа и увјерава да је наш почетак у Богу и да наше постојање није пука случајност. С тога ће и наш крај бити промишљен и ништа мање одређен Богом од самога почетка. Од тога да ли прихватимо и вјерујемо у ову двоједну реалност (почетка и краја) зависи смисао свега што се дешава између те двије реалности. Бог који је “у почетку” створио све што постоји, поучавају нас библијски писци, не престаје да се брине о творевини, и није мање заинтересован за њу него што је био на самом почетку. “Погледајте на птице небеске

како не сију, нити жању, ни сабирају у житнице; па Отац ваш небески храни их. Нисте ли ви много претежнији од њих.” (Мт. 6, 26) Из таквог става рађају се двије слике Бога. Бога као “архитекте који ствара” и Бога као умјетника који наставља да уређује и украшава свој свијет, дјело својих руку. Сходно томе, ми настављамо да тумачимо ове истине у свом времену и својим језиком, на шта нас позива Св. Василије Велики ријечима: “Много тога нам остаде необјашњено у Постању Мојсијевом, јер Бог је хтео да вјежбамо (Γυμνάσουμε) ум наш, оштрењем истог сопственим тумачењем. Зато нам рече мало тога да би ми сами пронашли оно што недостаје.” (Св. Василије Велики у беседи на Вечерњој Пасхе 370. год.)

Творац оставља печат на својој творевини. Катедрала светог Павла у Лондону једно је од највећих дјела архитекте Христифора Врена (Christopher Wren 1631-1723). Катедрала је завршена 1710. У њој нема споменика архитекте. Умјесто споменика стоји натпис на сјеверним вратима “Ако тражите споменик, погледајте око себе” Другим ријечима генијалност архитекте види се у његовом дјелу.

КАКВО ТРЕБА ДА БУДЕ ВАСПИТАЊЕ ДЕЦЕ?

Марта, Марта, бринеш се и узнемираваш за много, а само је једно потребно. Али је Марија добар део изабрала који јој се неће одузети. (Лк. 10,41-42)

*Архиепископ
Аверкије Таушев*

Васпитање деце за честите родитеље представља један од најтежих проблема нашег мучног времена. Оно је постало невероватно тешко јер се деца као по некој заповести „од горе“ систематски развраћају, подижу се у праве и непоправљиве преступнике, којима ништа није да увреде, покраду па чак и убију човека.

Празник Рождества Богородице, који празнујемо данас, 8. септембра, пружа хришћанским родитељима руководећу нит како да правилно васпитавају своју децу, не би ли их избавили од страшног удела да пођу злосутним путем савременог преступништва.

Тога дана, као плод усрдних молитава родитеља, од раније неплодне мајке Ане родила се Ова Пречиста Дјева, Која је,

као најдостојнији сасуд у свету, од Господа била изабрана за Његово очовечење. Дуго су се молили Богу велики праведници Јоаким и Ана, тражећи од Њега да им дарује дете, али њихова молитва није била услышена све до часа када је Ана изрекла обећање да ће дете које роди принети Богу на дар. Тек што је Ана у молитви својој изговорила ово обећање, пред њу је стао Анђео Божји. „Молитва је твоја услышена – рекао је – уздаси твоји пробили су се до облака и сузе твоје кануле су пред Господа. зачећеш и родићеш кћер благословену, Која ће бити изнад свих кћери земаљских. Ради Ње благословиће се сви народи на земљи, кроз Њу ће се дати спасење свету, а зваће се Марија.“

Чувши ове речи Ана је са великом радошћу поновила свој завет: „Жив ја Господ Бог мој! Ако добије дете, даћу га Богу на службу – нека служи дан и ноћ,

прослављајући целог живота
Име Његово“.

Предсказање Анђела се
остварило и праведна Ана је
испунила своје обећање. Родила
јој се кћи Марија и посветила
ју је на службу Богу. Проводећи
живот достојан завета, далеко
од светске сујете, Дјева Марија
је Себи за највише добро

тако необичну узвишеност у
добродетељима и тако безмерно
достојанствено, да је превазишла
чак и анђеле?

То Она дугује Својом
благочестивим родитељима који
су је посветили за службу Богу,
односно, речено савременим
језиком, који су је правилно
(благочестиво) васпитали. Као

**Родитељи хришћани! Знајте да ће вам ваша деца бити
радост и утеха, да ће вам бити потпора у старости,
само онда ако их научите да више од свега на свету
цене оно што је једино потребно: веру у Бога, потпуну
преданост Њему и настојање да цео свој живот на
овај или онај начин посвете служењу Њему.**

поставила општење са Богом и
угађање Њему, те се удостојила
највише благодати – постала
је Мајка Господа Који се од Ње
оваплотио, узнесена је изнад
сваког створења и постала
часнија и славнија и од самих
војски анђелских.

Браћо и сестре у Господу! Не
заборавимо да је Пречиста
Мајка Божја, Коју данас
прослављамо, рођена као и сви
ми, и да је, насупрот лажном
учењу римокатолика латина, као
и ми наследила људску природу
повређену прародитељским
грехом. Како је онда достигла

резултат таквог васпитања Она и
Сама – васпитана у побожности
и у послушности родитељима
– никако није помишљала на
пропадљиву сујету и привидна
добра овога света, није се
бринула ни због чега земаљског
што брзо пролази, него је
мислила само на оно што је
једино потребно - Она је добар
део изабрала, који јој се неће
одузети, ради чега је и зову
блаженом сви нараштаји. О како
је мало данас на свету остало
таквих родитеља и такве деце,
који би се трудили да се својом
искреном побожношћу уподобе

светим праведним Јоакиму и Ани и њиховој ћерки Марији!

Родитељи данас понајвише брину о телесном здрављу своје деце и о њиховом што бољем припремању и оспособљавању за живот у свету; деца, која су лишена тврдих основа побожног васпитања, Бог и Црква често су сасвим или готово сасвим страни; деца немају поштовање према родитељима, омаловажавају оне који су им дали овај живот, и чим стану на своје ноге одвраћају се од њих и брзо их заборављају. Као резултат тога, читав људски живот, лишен здравих основа вере и морала у својој основној ћелији – породици, све више и више бива прекривен мраком безверја и неморала, и постаје налик скотском, зверском, чак и демонском. Сујета овога света као ужасна мочвара гута и погубљује сваку људску душу, која можда и није лишена добрих осећања и настојања, али нема тврде тачке ослоњања какве разумно и исправно благочестиво васпитање пружа у борби са безбројним искушењима овог света који у злу лежи.

Родитељи хришћани! Знајте да ће вам ваша деца бити радост и утеха, да ће вам бити потпора у старости, само онда ако их

научите да више од свега на свету цене оно што је једино потребно: веру у Бога, потпуну преданост Њему и настојање да цео свој живот на овај или онај начин посвете служењу Њему. У супротном, сами себе треба да кривите ако вам деца буду причињавала само невоље, ако вас буду жалостила и доводила у очајање, нарочито у вашој старости, онда када је природно да од њих очекујете помоћ и подршку у свему.

Пример Пречисте Мајке Божје нарочито треба да послужи вама, мајке хришћанке, за васпитање ваших кћери.

Родитељи Пресвете Дјеве, Јоаким и Ана, нису се попут многих савремених родитеља трудили да јој дају одлично светско васпитање. Они је нису учили плесовима, музици, страним језицима, лепим манирима. Они је нису облачили по последњој моди, која је, узгред речено, данас крајње непристојна и недолична; нису је китили свакојаким женским украсима, нису је водили на балове, вечерње седељке и позоришне представе. Коначно, они уопште нису мислили на то како да је што боље удају. Једини њихов задатак, који им се стално налазио пред очима, био је – да своју ћерку васпитају у страху

Божјем и искреној побожности.

И ево плода таквог васпитања! Омиљена занимања Преблагословене Дјеве била су молитва, читање Речи Божје и рукодеље ради што лепшег украшавања храма Божјег и добротинства сиротима. Она не само да није помишљала на дотеривање и забаве као друге девојке Њеног узраста, него се постојано удаљавала од све те светске сујете и вреве, и више од свега љубила је усамљеност у тишини храма Божјег или Своје келије. Тај чисти и свети живот до те је мере постао готово природна потреба Њена узвишене душе, да је одлучила да се потпуне посвети Богу и, не желећи да се удаје, дала је завет вечне девствености.

Управо због те необичне душевне чистоте и потпуне преданости Богу Она је прослављена изнад свих кћери људских, удостојивши се да безмужно постане Мати Самог Бога, да Њено име непрестано славе сви људски нараштаји, и да ће је величати и прослављати да скончања века.

Та вечна неувењива слава Пресвете Дјеве Марије није лекција само за хришћанске родитеље на делу васпитања њихове деце, јер одатле и уопште

сви ми хришћани можемо да учимо. Та Њена неупоредива слава, ако Оне Која је „часнија од Херувима и неупоредиво славнија од Серафима“, јесте заиста светлоносни светионик за све нас што лутамо у тами која све више и више прекрива савремено човечанство.

Нека наше бриге не буду о пролазном, сујетном, пропадљивом, о ономе што брзо нестаје, него пре свега – о вечном, спасоносном за наше душе, небеском. Када се ради о земаљским добрима ми се претерано узбуђујемо, јуримо на све стране, док на небеско и вечно лако заборављамо, иако бисмо првенствено требали да се припремамо за вечност. Постарајмо се да прекор који је Господ упутио еванђелској Марти – Марта, Марта, бринеш се и узнемираваш за много, а само је једно потребно – не би био упућен и нама и нашој деци, него да и нас и њих похвали Господ као што је похвалио еванђелску Марију (слику Пресвете Дјеве Матије), која је села код Његових ногу и пажљиво слушала Његове Божанске речи – Марија је добар део изабрала који јој се неће одузети!

Амин.

ЧУДА НИСУ И НЕ МОГУ БИТИ ЦЕНТАР ДУХОВНОГ ЖИВОТА

Разговор са архимандритом Димитријем Плећевићем,
игуманом манастира Тумане

Разговарао:
Срећко Петровић

Како изгледа монашки живот у манастиру Тумане данас? Можете ли читаоцима укратко представити манастирску обитељ и рецимо један уобичајен монашки дан?

Монашки живот у сваком времену и свакој обитељи представља начин успињања освештане Христове заједнице и њених појединаца ка вечности и свуда је идентичан у својој суштини. Уколико је заједница темељно постављена, онда се и њени плодови виде овде и сада, а свој пун сјај пројавиће, наравно, у Царству Божјем. Туманска света обитељ је мала, али истински складна и постојана. Братија је са несебичним трудом на себе узела подвиг служења ближњима и на тај начин деламо, како нам и сама светиња налаже, као ходочасничко место. Иако свакодневно долази велики број људи, трудимо се, колико је нашој моћи, да дневни богослужбени поредак без изостављања буде

извршен, као и лична послушања и молитвено правило. Обавезе су бројне, али ми у сваком трену осећамо покровитељство светих чудо-творца и не штедећи себе у служби смо Богу и роду. Надамо се и дубоко верујемо да ће Господ, не поделама већ по милости и нас препознати као своје.

Шта се налази у средишту монашког живота: да ли богослужења и литургијски црквени живот, лична молитва, нека друга аскетска пракса, нешто треће?

Средиште свеукупног живота и делања у нашем манастиру јесте литургијски живот. На тој основи се братство и формирало пре више од деценије. Уколико не гледамо Цркву као заједницу и све друго очима Евхаристије, питање је колико је и да ли је уопште наша вера на темељу еванђеља, апостолске проповеди, крви мученика и светог предања. То наравно никако не искључује, већ још дубље позива свакога од нас на стражење над собом, труд, молитву, покајање

Чудо је увек благослов и дар, али не и услов вере. Вера је слободан однос личности човека и Бога.

и свако врлинско дело. Човек који дела, живи својом вером. А одговор о свакоме од нас чућемо од Господа. То је свакодневица монашког призивања. Мишљења сам, да и поред свих искушења, свака монашка обитељ има смисао постојања само кроз литургијски живот и да се огледа и кроз њега мери и у времену и за вечност.

Који је смисао постојања манастира и монашке службе данас? Како туманска обитељ види своје место у нашем црквеном животу, најпре у Епархији браничевској и у СПЦ, а затим и у ширем контексту — у српском савременом друштву?

Манастир је црквена заједница везана принципима живота и као таква у старини је била изолована од света. Зато се каже и тако јесте да је монах странац свету, али истински доброжелатељ свакоме човеку. Монашка служба једна је од многих у заједници Цркве и

својом специфичношћу подсећа и оне који је живе, али и све друге, да је одрицање од света, у корист спасења, идеал свакога хришћанина. Изабравши тај начин живота сваки монах дужан је да чува заједницу у Христу са члановима свога братства, али и надлежним епископом и на тај начин пуноћом Цркве.

Какве су разлике у животу туманске обитељи и других монашких обитељи? Постоје ли неке су-штинске разлике и у чему се огледају?

Како је у другим обитељима заиста нисам компетентан да кажем, нити да правим поређења. Знам да је живот туманске братије непрестани труд и послушање. Нас петнаест мали је број, да поред богослужбених обавеза, послушања и молитве имамо иоле слободног времена. Специфичност јесте број људи који се у годишњем кругу Тумана рачуна у стотинама хиљада. Све

њих треба примити, угостити, саслушати, прочитати молитве. Свакодневно уредити манастир за нови дан. То све изискује целог човека у сваком тренутку. То је велико бреме нашег братства, које ми са радошћу носимо, јер нас Св. Зосим и Јаков несегично помажу. Ових дана се навршава шест година нашег живота у овој светињи и треба имати на уму, а то се и голим оком види, да је манастир у потпуности обновљен. И то само за себе говори о настојањима и жртви братије.

Како бисте за читаоце патријаршијских новина објаснили шта је то духовност,

шта је духовни живот, који му је садржај и где и како га можемо наћи?

Духовни живот јесте трагање за смислом постојања свакога од нас. У тој потрази реално се суочавамо са питањима живота и смрти, пролазности и вечности. Незаобилазан је сусрет са Богом, кога ми православни откривамо сваки за себе посебно, тежећи да са њим градимо заједницу. Тај светотајински живот проналазимо и добијамо у Цркви. Наше је место у њој и њеним даровима и то је једини истинити пут духовности. Наравно, за све то потребно је потврђивање наше одлуке и слободе. Призив је

прелеп, пут је тежак, али је циљ радостан и спасоносан. И то је православље. Вера којом се живи и постоји.

Које је место светих моштију у црквеној побожности, и који је смисао поштовања моштију светих? Постоји ли неко богословско образложење?

Мошти светих од најранијих дана имају своје место у животу Цркве и њених верника. Оне представљају символ васкрсења и откривају у предокушају радост и целовитост будућег века. Такво поштовање потврђено је и седмим васељенским сабором. А то видимо у свакодневном животу. Манастири који су чувари светих моштију трају вековима, обнављају се и бивају место ходочашћа људи, како кроз историју, тако и данас.

Туманска обитељ чувена је по чудесним исцељењима: у том смислу, Тумане се називају другим Острогом. Како у светлости библијске поуке да су блажени који верују не видевши чудо, те да не треба тражити чуда и знаке — и да с друге стране вреба опасност од лажних чуда — разумети овај тумански феномен?

Бог је благоизволео да у нашем времену прослави туманске светитеље и да их осведочи

дивним даром чудотворства. И заиста по свом дару свети и делају. Исцељујућу, тешећи, укрепљујући у вери народ који долази.

Наша вера почива на чудесном догађају Васкрсења Христовог. Чуда су увек била живо присутна у Цркви и јако важна, јер нам указују и потврђују да нас Бог не оставља и да брине о нама. Али она нису и не могу бити центар духовног живота. У средишту је увек вера и то она вера коју практично изражавамо најпре учешћем у животу тајне Цркве — св. Литургији — причешћујући се. Чудо је увек благослов и дар, али не и услов вере. Вера је слободан однос личности човека и Бога.

Треба поменути и то да је наш позив народу да поред Тумана не заборави ни друге светиње, да их са љубављу посећује, а посебно и редовно своју парохијску цркву.

Да ли чуда привлаче људе вери? Постоји ли с друге стране опасност да нас чуда одведу на странпутицу?

Чуда привлаче људе, то је чињеница, али Црква и ми који у њој носимо дар поучавања, свему треба да дамо место које му припада. Ако проповедамо Христа распетог и васкрслог, онога који нам даје спасење, неће бити простора за замену теза и

Св. Зосим исихаста и чудотворац наш је свакодневни заступник пред Господом и истински помоћник у сваком добром делу. Реално, он је тај који посредује да се божанским Духом усмерава живот обитељи. Уз Св. Зосима, Св. Јаков као наш савременик својим примером позива братију на покајање. Истински показује да је живот у Христу и спасење призвање и за савременог човека.

странпутицу.

Какви су планови туманске обитељи за будућност?

Наш основни план за будућност јесте спасење и насељавање у вечним обитељима Царства

непролазног по милости и дару Божјем. До тада, ту смо да послужимо Цркви и верном дару, да наставимо у обнови ове древне и славне обитељи, чувајући и себе и верне, колико до нас стоји на путу правоживља.

Света Софија ће се поново отворити за муслиманску молитву

Турски председник Ердоган већ је потписао декрет којим се отвара пут за претварање Свете Софије у џамију за муслиманско богослужење.

„Одлучено је да се Аја Софија стави под надзор Дијанета (Дирекције за верска питања) и да се поново отвори за молитву”, објавио је турски председник на твитеру.

Турски државни савет, Врховни управни суд Турске, објавио је данас да је поништио декрет владе из 1934. године којим је Аја Софија у Цариграду претворена у џамију. Одлучило је да је то било

незаконито, те је због тога отворен пут за претварање споменика у џамију, упркос међународним упозорењима против такве радње.

Државни савет је прихватио захтев који су поднела удружења и поништио владину одлуку из 1934. године, јавила је агенција Анадолија, државна турска новинска агенција.

Овим решењем Државног савета отворен је пут Влади да донесе коначно решење.

Извор: Orthdoxtimes.com (са српског Информативна служба СПЦ)

ВЕСТИ ИЗ НАШЕ ЦРКВЕНО ШКОЛСКЕ ОПШТИНЕ

Прикупљање помоћи за студенте

Почетком марта месеца ове године, када је званично проглашена пандемија новог вируса у Канади, у читавој земљи уведене су мере којима су затворени многи послови. Међу најугроженијима нашли су се страни студенти који су изгубили своје послове са којима су плаћали трошкове смештаја, студирања и живљења. Сазнали смо да у нашем граду има око тридесетак студената који долазе са наших простора, а потом су свештеници цркве св. Саве заједно са координаторима колеџа и студентима организовали састанак како би

се тачно утврдило шта им је у овој ситуацији најпотребније. Убрзо смо покренули акцију прикупљања помоћи и благодарећи добрим људима успели смо да проследимо помоћ у виду пакета хране, основног хигијенског прибора и помоћ при проналажењу нових послова, смештаја итд. Захваљујући државној помоћи од априла ова неугодна ситуација наших студената је окончана.

Прослава Васкрсења Господњег

По први пут од оснивања ЦШО св. Саве, црква је током богослужења за Васкрс била затворена за верни народ.

Наиме, скоро читав период Васкршњег поста због провинцијских и државних мера о сузбијању пандемије било је забрањено свако окупљање. Наши свештеници помогнути Управним одбором ЦШО, донели су одлуку да црква сваким даном буде отворена како би се могло Богу помолити, свеће упалити итд.

Током тог периода по служењу светих Литургија верни народ се могао причестити, а у Светлој седмици добити благослов у виду освећених васкршњих јаја.

Прослављена Храмовна слава

Поштујући благослов нашег Епископа и правила државе, црквена слава је литургијски

прослављена у недељу 10. маја 2020. године. Након Свете Литургије и литије, у црквеној порти освећени су сласки колач и кољиво, након чега је уследило послужење.

Прослава Петровдана

Недеља 12. јула у нашој Цркви окупила је верни народ на светој Литургији којом су прослављени првоврховни апостоли Петар и Павле. У току Литургије одржан је парастос генералу Драгољубу (Дражи) Михаиловићу. По Литургији и парастосу, наша ЦШО одржала је пикник, уз придржавање свих мера локалних здравствених институција. Овде се захваљујемо целокупној организацији и волонтерима.

Видовдан

На Видовдан када прослављамо Св. Мученика Лазара и Косовске мученике, у присуству великог броја верника, служена је Света Литургија, а у наставку служен је парастос свим страдалим за веру и отаџбину од Косова (од Косовског боја 1389) до дана данашњега.

Обележавање 25 година од егзодуса Срба ”Олуја” у нашем храму

На Илиндан у нашој цркви одржан је парастос за пострадале у злочиначкој акцији ”Олуја”. Ове године обележавамо 25 година од егзодуса Срба.

Фудбалски турнир

У организацији српских фудбалских клубова Аватара, Николе Тесле, Serbia United-а и Serbian White Eagles-а, одржан је дводневни фудбалски турнир (5. и 6. септембра) од кога је сав прикупљени новац дониран двома Црквама. Поред бројних појединаца наша ЦШО Свети Сава користи прилику да се захвали ресторану Tenen, трговини Jovo The Butcher, Nana's Bakery.

Прослава славе Кола српских сестара

Коло српских сестара, у недељу 25. октобра прославили су своју заштитницу св. Петку. Председница кола сестра Татјана Војновић, кума Сунчица Ракић и остале сестре су после Литургије принеле славски колач и кољиво на освећење, а потом су све присутне угостили са богатим славским ручком.

У уторак на званични дан прославе св. Петке освећен је

славски колач и кољиво, а за нову куму јавила се сестра Жељкица Берић.

Наша ЦШО је изузетно благодарна на Колу које и у

овом тешком времену у сваком тренутку активно учествује у животу наше Цркве.

Унапређење и уређење наше Цркве

Период од Васкрса до Божића ове године пропраћен је уређењем и унапређењем наше цркве. Најпре је потпуно окречена црква, где је наш угледни парохијанин Миладин Мајданац више од месец дана провео у кречењу и декорисању богослужбеног места. Зидове цркве је освежио са бојама које се слажу са постојећим иконама, а иконостас је освежио, иконе позлатио. Читав рад и материјал су приложени, а наша црква благодари на овој прелепој пажњи и љубави.

Током новембра месеца направљена је нова вањска просторија за свеће, која је значајно унапредила нашу ЦШО јер нам даје могућност да верни народ може у било које време дана приложити свеће за своје најближе. Целокупан рад и материјал приложили су наши вредни неимари Драган Марковић, Жељко Стојсављевић и Александар Старчевић.

Ми им се овим путем захваљујемо на њихову несебичну помоћ нашој цркви.

Уједно исти мајстори су се обавезали да ће на пролеће следеће године уредити степенице које воде у цркву и салу.

Дариване нове одежде нашој цркви

Реномирана црквена кројачка радионица у Београду Аксиос је урадила две предивне одежде за нашу Цркву. Дародавци су наша угледна породица Марић (Предраг, Сања и Стефан), којима се овом приликом захваљујемо.

Фолклорна група Вук Караџић

Због здравствених мера и предострожности, фолклорна

група Вук Караџић је зауставила рад са пробама у новембру. Надамо се поновном почетку у Новој Години.

Свим Играчима, Учитељицама и родитељима групе, и свим људима добре воље желимо здравља, среће, радости и напретка у Новој Години.

Срећне и Богом Благословене Божићне Празнике!

**Фолклорна група Вук Караџић Ветерани
и фолклорна група Градина
свима желе сретне и благословене празнике.**

ШКОЛСКА ГОДИНА У ДОБА КОРОНЕ

*Драгана Кузмановић-Лекић
координатор/учитељица српске школе
Свети Сава, Ванкувер*

Сведоци смо великих несвакидашњих промене и прилагођавање изазовима у настојањима да наставимо нормалан живот у тренутним околностима и одржимо контакт са нашим ђацима и члановима наше зајединце.

Ове године настава у српској школи је на велико задовољство отпочела са радом крајем септембра. Уз поштовање препорука и прописаних мера везаних за одговор на КОВИД 19, пожелели смо добродошлицу ђацима и родитељима уз пригодне поклоне и жеље за добро здравље и успешну школску годину.

На велику радост, ове школске године се уписао велики број нових ђака. У разговору са родитељима сазнајемо да су

тренутни услови допринели да се преиспитају вредности које су у убрзаним животним токовима, пре пандемије, биле потиснуте и запостављене, а наметнути трендови стављени као приоритет. Жеља за повезивањем са нашом заједницом и учење српског језика и српске традиције је избор који су родитељи направили, што је у потпуности у складу са циљевима наше

школе.

Посебно нас радује чињеница да је предшколска група најбројнија и да се нове генерације укључују у српску школу, али и друге активности које су организоване у нашој заједници. Надамо се светлој будућности уз нове снаге.

Настава у српској школи је подељена у четири групе, на основу предзнања српског језика.

Наствани кадар је делимично измењен у односу на прошлу годину, али је окосница наставног

тима остала непромењена. Напредну групу и даље води учитељица Ирена Кнежевић, на одушевљење ђака који су наставили рад од прошле године са истом учитељицом.

Придруживање Слађане Бајкин наставном кадру представља велико појачање, која ове године ради са децом који уче српски језик или им је српски

други језик. Овој мешовита група по старости ђака, али приближно истог нивоа знања српског језика.

Групу прошлогодишњих и овгодишњих ђака првака води Драгана Кузмановић-Лекић, паралално са одговорношћу координације наставних, кадровских, и финансијских школских токова.

Наставу за најмлађе воде до недавно две ученице српске школе, Исидора Башановић и Нина Бајкин. Исидора је васпитачица другу годину за редом, а ове године нам је приружила и Нина Бајкин. Подмладак који је преко потребан на овим функцијама.

Настава за одрасле који желе да уче српски језик је почела са радом почетком новембра, који води учитељица Александра Станошевић и састоји се од

10 двочасова по семестру.

За разлику од прошле године, школски хор не функционише до даљњег, услед препорука за превентивне мере везане за корону. Велики је хендикеп што се несатава из музичког спроводи, али се надамо бољим веременима у скоројој будућности.

У програму српске школе увек су укључене разне ванастване активности, које су поред едукативног карактера имају за циљ ставарање заједничких искустава и успомена за цео живот. На жалост ове

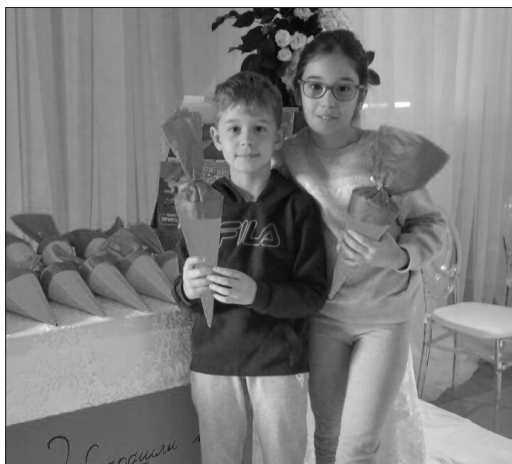
школске године могућности су ограничене, тако да је у првом полугодишту организована само једна радионица Весела лабораторија, коју је спремила и водила наша драга гошћа Полина Благојевић, доктор наука из области хемије.

Програм радионице је био потпуно прилагођен узрасту и интересовању ђака и по оцени многих ђака, најбоља

радионица којој су икада присуствовали. Предшколци су уживали у открићима зашто је лакше пливати и плутати у сланој него у слаткој води кроз интересантан експеримент са куваним јајима потопљеним у слану и слатку воду.

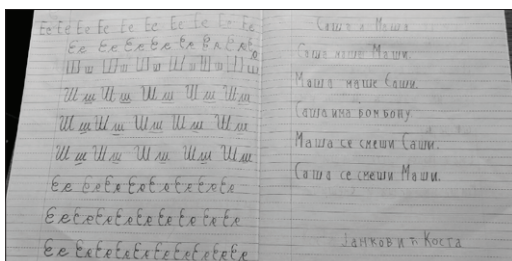
Планова за радионице има прегршт, за које се надамо реализацији у следећој

захвални за све што имамо, а посебно што имамо једни друге.

Придружите се српској школи, доведите вашу децу да се дружимо и напредујемо заједно. Настава се одвија приближно нормалним околностима уз поштовање безбедносних протокола.

Радујемо се стицању нових пријатељстава.

Срећни предстојећи празници!

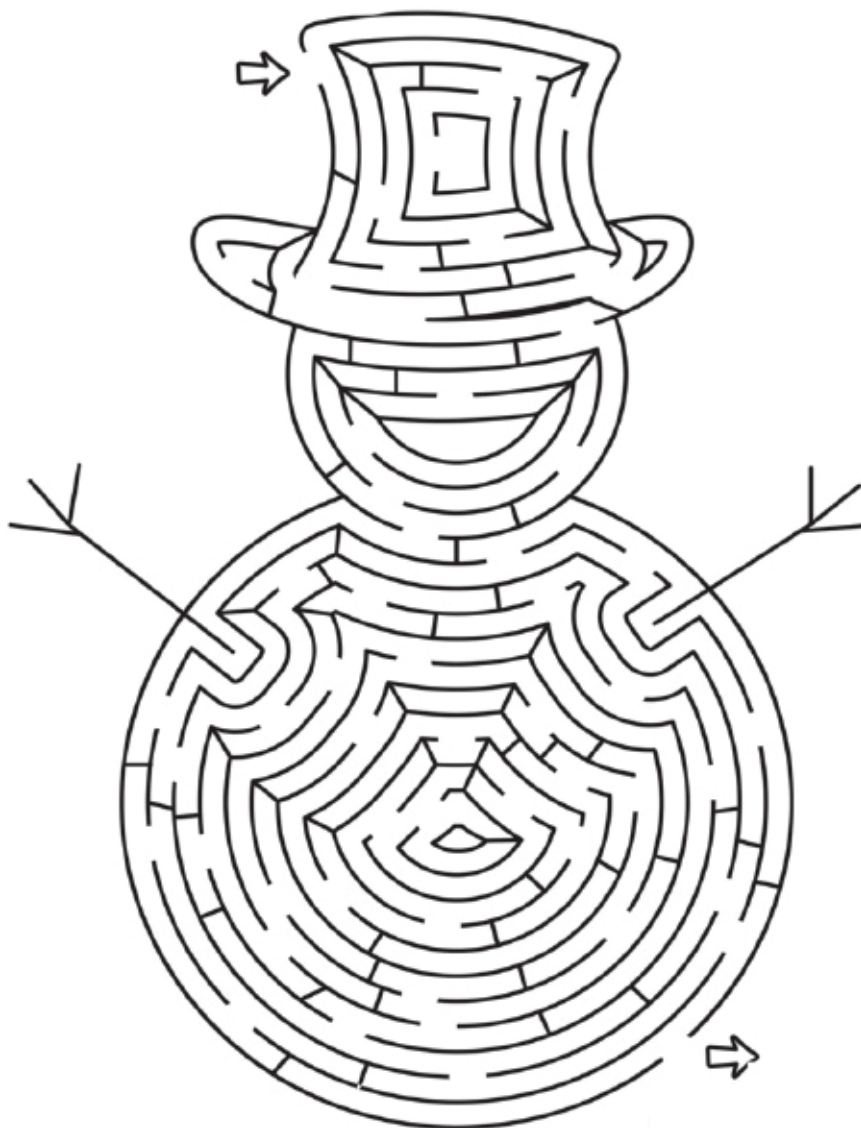
календарског години.

Приближили смо крају првог полугодишта и ускоро ћемо се спремати за радосне божићне празнике. Изостаће певање наших ђака на Бадње вече, али ћемо се укључити у акцију везивања бадњака и наравано учити божићне песмице.

Живот у време короне нас је научио да све што имамо није загарантовано и да морамо бити

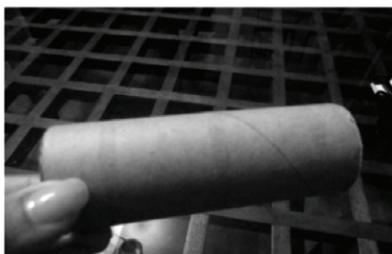
Пронађи пут:

Обој:

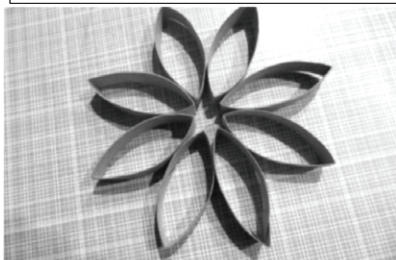
Забави се и помоћу ролни папира направи украсе:

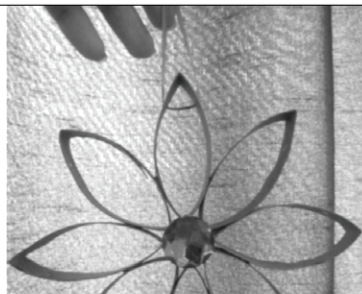
1. Потребне су ти је ролне папира

2. Исеци ролне у једнаке делове

3. Састави и залепи "латице"

4. Декориши по жељи

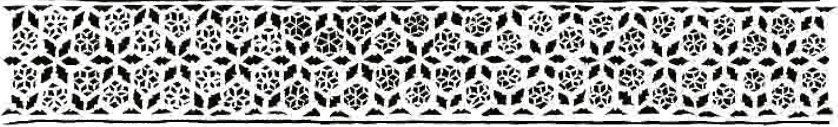

Направи здравог и укусног Снешка Белића

Потребно ти је:

- Дрвени штапић
- Исецкане банане (за тело)
- Исецкане јабуке и грожђе (за капице)
- Слани штапићи (за руке и носић)
- чоколадице (за очи и дугмиће)

WORDS FROM THE SPIRIT

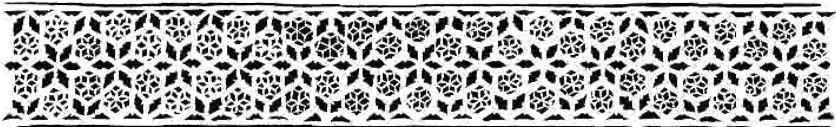
Power to the ones who only seek their suit.
 A seed is but a seed until it takes its root.
 Glory unto God for only He is the truth,
 a seed grows in deeds until its fruit.

Power to the ones who understand my words
 for residing in denial is a crowded curse.
 I've been sent to teach, so I learned to observe,
 Glory be to God for He will quench your thirst.

Remember these words & my work is done.
 Glory unto God, the one residing above.
 He loves you so, that He sent His Son to
 clear the path for when your time is up.

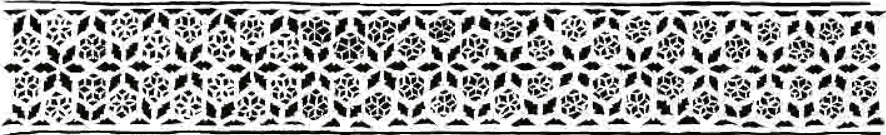
Power to the ones who'll reach out their hands
 to those who have nothing & can barely stand.
 For in community is where the LORD resides,
 power to the ones that keep their faith alive.

- Bogdan Petrovic

THY NATIVITY, O CHRIST OUR GOD,
HAS SHOWN TO THE WORLD THE LIGHT OF WISDOM...

NATIVITY 2020

Dear brothers and sisters,

Here we are during the Nativity fast, with which we should prepare as worthily as possible for the feast of the Nativity of Christ, when it was truly shown that God, Emmanuel, is with us. This year we will not, celebrate this holiday of joy, this holiday of the household church, as we are accustomed due to the pandemic of COVID19 virus, which has spread all over the world. Many ask us: How will we celebrate the Christmas and New Year holidays this year? We answer them: As best we can. That is, as time and conditions allow. First of all, let us celebrate spiritually, as much as we can or are allowed, by participating in the Holy Worship Services, and especially in the Holy Liturgy, and partaking of the Holy Sacraments. This is not the only time the Church has found itself in difficult

times. Who knows how many times the Christians of the first centuries had to secretly celebrate in the catacombs, hiding from the Roman emperors and persecutors? Or, how did our ancestors celebrate these holidays during centuries of Ottoman slavery? And only God knows what diseases existed. They had to fight them too.

Here is how St. Dionysius of Alexandria writes about the plague: *“Many of our brothers, out of great love, not caring for their own lives, take care of each other, visit the sick, attend to them constantly, heal them for Christ’s sake; they died voluntarily with them, taking upon themselves their sufferings, washing out their wounds with devotion. Many of those who worked so hard for the sick and restored their health, themselves died ... And this kind of death out of piety and firm faith is nothing less than martyrdom. They took the bodies of the saints with*

their hands and held them on their knees, closed their eyes and mouths, carried them on their backs like children, arranged them, attended to them, washed and clothed them.“

Let's compare that time with our time. Nothing is different. Are there not even today such wonderful examples of doctors and medical staff in hospitals, nursing homes and monasteries, who laid down and are laying down their lives to save others, regardless of religion, nation, race or class? They truly affirm the words of Christ: *“Greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends”* (John 15:13). There is no greater gift to Christ than that gift! There is no greater virtue than love (I Cor. 13: 1-3). Our faith should work through love (Gal. 5: 6). For faith without works is dead (James 2:26). This virus took away our first hierarch, the quiet and calm, of blessed memory Patriarch Irinej, the very respected and tireless of blessed memory Metropolitan Amfilohije, and faithful Bishop Milutin of blessed memory, several priests and many believers. Eternal memory to them and may God grant the forgiveness of their sins!

Dear brothers and sisters,
Let us take care of ourselves and let us take care of our neighbours.
By protecting ourselves, we protect

them as well, by not exposing them to danger. And they, guarding themselves, will guard us. If we cannot burn the Yule Log, let our faith in Christ burn in our hearts. If we cannot embrace one another, let us warm our hearts with love and prayer to our Lord Jesus Christ, for all those who suffer and perish. That is how we welcome His Birth. If we cannot celebrate our patron saints according to our Serbian custom, let us sincerely pray to our Defender with the hope that next year it will be more beautiful and festive.

Wishing you great physical and spiritual health, in order to overcome all these troubles, before these bright Christmas and New Year holidays, we send you heartfelt greetings with these joyous words:

**PEACE FROM GOD!
CHRIST IS BORN!**

A HAPPY AND GOD BLESSED 2021!

Your intercessor before the Divine Child Christ,

Mitrofan
BISHOP OF CANADA

+ Митрофан

ICON OF THE NATIVITY OF CHRIST

Fr. Vjekoslav Jovanovic, ThM

The largest figura on this icon of the Nativity of Christ is the Theotokos, positioned slightly to the left of the central axis. Three stars on her robe signify her virginity before the birth, during and after the birth. Also, she is portrayed in a kneeling position, worshiping her newborn. Her hands are crossed and point to Christ the infant. The Theotokos' gaze is directed to the figure of Christ. The figure of Christ in the manger is placed at the crossing of the vertical and horizontal axis and thus granted the most important role on the icon. The centrality of Christ's figure is accentuated by a ray of light coming from the star which ends right above Christ's head. All the figures on the icon, except for Christ, are painted in a narrative position. Such is the case with the Wise Men, who are depicted on the far left-hand side as riding their horses and following the star to which their gaze is directed. The right side is occupied by a figure of shepherd playing reed instrument. The upper side of the icon is occupied by the angelic choir, singing the angelic

hymn. All of these "scenes" can be found in Scripture, but this icon also contains several figurae not described in it. First of these are the bull and the donkey, whose presence alludes to the prophecy from Isaiah 1:3 *"The ox knows his master, and the donkey his master's crib; but Israel does not know me, and the people have not regarded me."* The tree in the middle of the lower zone functions similarly, as a reference to Isaiah 11:1-2 Also, in the lower zone left and right hand side we have figurae of women bathing the infant Christ, confirming the reality of the Incarnation, and Satan in the form of an old man tempting Joseph, trying to persuade him that the virgin birth is an impossibility. All of these scenes are taken from the different forms of Church tradition, such as hymnography. In fact, if one reads the liturgical texts for the Feast of the Nativity in connection to iconology/ iconography, it is obvious that a majority of figurae described there are present on the icons of the Nativity. This is probably because both hymnography iconography draw from the same source, which is Scripture. However, not all of the

figurae on the icon have Scriptural origin. Some of them are imported specifically to convey a certain theological message. Such is the case with the previously mentioned figura of the two women bathing Christ the infant. Following this, the recension on the different icons

before portrays them en route to the cave. Theological nuances are expressed by changing the flanking figurae, while the image of Christ is unchangeable. This is in line with the usage of the term image in the hymnography of the Nativity, from which it is evident that only Christ

is the true image of the Father, who became man for our salvation. All iconographical imagery is there to further explain the mystery of the Incarnation. In this sense, any imagery, whether strictly Biblical or non-Biblical, which rings with the audience and adds a new layer of understanding to the mystery of the Incarnation can find its proper place in the iconography of the Nativity. Borrowing from an outside, non-Biblical source would not be the first time that something

of the Nativity seems to be quite variable, depending on what the presumed programmer's specific theological emphasis was. For example, some of the icons have the Wise Men already in the cave with Christ, while the one examined

like that occurred, since Christian iconography makes an excessive use of the imagery used in the antiquity to portray pagan deities, but with a changed meaning and employed to convey messages of Christian content.

SAINT DIONYSIUS ON THE EPIDEMIC OF ALEXANDRIA

Saint Dionysius the Great was Pope of Alexandria from 248 to 264. During that time, the Church of Alexandria suffered horrible persecution. Just as that was dying down, an epidemic broke out in the city, just as Pascha was approaching. St. Dionysius described the epidemic, and the Church's response, in a letter to some of his flock outside of Alexandria. It is especially relevant today, as our current church leaders try to respond to the coronavirus pandemic, which is also happening as we prepare for Pascha.

St. Dionysius' letter was printed by Eusebius in his seminal Church History, chapter 7. The following English translation is by G.A. Williamson, published by Dorset Press in 1965 and again in 1984.

[Eusebius writes:] Later, when a severe epidemic followed the war just as the festival [Pascha] was approaching, he [Dionysius] again communicated in writing with the Christian community, revealing the horrors of the disaster:

Other people would not think this a time for festival: they do not so regard this or any other time,

even if, so far from being a time of distress, it is a time of unimaginable joy. Now, alas! all is lamentation, everyone in mourning, and the city resounds with weeping because of the numbers that have died and are dying every day. As Scripture says of the firstborn of the Egyptians, so now there has been a great cry: there is not a house in which there is not one dead — how I wish it had been only one!

Many terrible things had happened to use even before this. First we were set on and surrounded by persecutors and murderers, yet we were the only ones to keep festival even then. Every spot where we were attacked became for us a place for celebrations, whether field, desert, ship, inn, or prison. The most brilliant festival of all was kept by the fulfilled martyrs, who were feasted in heaven. After that came war and famine, which struck at Christian and heathen alike. We alone had to bear the injuries they did us, but we profited by what they did to each other and suffered at each other's hands; so yet again we found joy in the peace which Christ has given to us alone. But when both we and they had been

allowed a tiny breathing-space, out of the blue came this disease, a thing more terrifying to them than any terror, more frightful than any disaster whatever, and as a historian of their own [Thucydides] once wrote: *“The only thing of all that surpassed expectation.”* To us it was not that, but a schooling and testing as valuable as all our earlier trials; for it did not pass over us, though its full impact fell on the heathen... [ellipses in original]

Most of our brother-Christians showed unbounded love and

a reality: *‘Your humble servant bids you good-bye.’*

The best of our brothers lost their lives in this manner, a number of presbyters, deacons, and laymen winning high commendation, so that death in this form, the result of great piety and strong faith, seems in every way the equal of martyrdom. With willing hands they raised the bodies of the saints to their bosoms; they closed their eyes and mouths, carried them on their shoulders, and laid them out; they clung to them, embraced them, washed them, and wrapped them in

MOST OF OUR BROTHER-CHRISTIANS SHOWED UNBOUNDED LOVE AND LOYALTY, NEVER SPARING THEMSELVES AND THINKING ONLY OF ONE ANOTHER.

loyalty, never sparing themselves and thinking only of one another. Heedless of the danger, they took charge of the sick, attending to their every need and ministering to them in Christ, and with them departed this life serenely happy; for they were infected by others with the disease, drawing on themselves the sickness of their neighbors and cheerfully accepting their pains. Many, in nursing and curing others, transferred their death to themselves and died in their stead, turning the common formula that is normally an empty courtesy into

grave-clothes. Very soon the same services were done for them, since those left behind were constantly following those gone before.

The heathen behaved in the very opposite way. At the first onset of the disease, they pushed the sufferers away and fled from their dearest, throwing them into the roads before they were dead and treating unburied corpses as dirt, hoping thereby to avert the spread and contagion of the fatal disease; but do what they might, they found it difficult to escape.

WHAT THE EARLY CHURCH CAN TEACH US ABOUT THE CORONAVIRUS

Moses Y. Lee

The early church was no stranger to plagues, epidemics, and mass hysteria. In fact, according to both Christian and also non-Christian accounts, one of the main catalysts for the church's explosive growth in its early years was how Christians navigated disease, suffering, and death. The church's posture made such a strong impression on Roman society that even pagan Roman emperors complained to pagan priests about their declining numbers, telling them to step up their game.

So what did Christians do differently that shook the Roman Empire? And what can the early church teach us in light of the coronavirus?

Non-Christian Response to Epidemics

In AD 249 to 262, Western civilization was devastated by one of the deadliest pandemics in its history. Though the exact cause of the plague is uncertain, the city of Rome was said to have lost an estimated 5,000 people a day at the height of the outbreak. One eyewitness, Bishop Dionysius of Alexandria, wrote that although the plague did not discriminate between Christians and non-Christians, *"Its full impact fell on [non-Christians]."* Having noted the difference between Christian and non-Christian responses to the plague, he says of the non-Christians in Alexandria:

"At the first onset of the disease, they pushed the sufferers away and fled from their dearest, throwing them into the roads before they were dead and treating unburied corpses as dirt, hoping thereby to avert the spread and contagion of the fatal disease; but do what they might, they found it difficult to escape."

Non-Christian accounts confirm this sentiment. A century later, the emperor Julian attempted to curb the growth of Christianity after the plague by leading a campaign to establish pagan charities that

mirrored the work of Christians in his realm. In an AD 362 letter, Julian complained that the Hellenists needed to match the Christians in virtue, blaming the recent growth of Christianity on their “benevolence to strangers, their care for the graves of the dead, and the pretended holiness of their lives. Elsewhere he wrote, *“For it is a disgrace that . . . the impious Galilaeans [Christians] support not only their own poor but ours as well.”*

Though Julian questioned the motives of Christians, his embarrassment over Hellenic charities confirms pagan efforts fell massively short of Christian standards of serving the sick and poor, especially during epidemics. According to Rodney Stark in *The Rise of Christianity*, this is because *“for all that [Julian] urged pagan priests to match these Christian practices, there was little or no response because there were no doctrinal bases or traditional practices for them to build upon.”*

Christian Response to Epidemics

If the non-Christian response to the plague was characterized by self-protection, self-preservation, and avoiding the sick at all costs, the Christian response was the opposite. According to Dionysius, the plague served as a “schooling

and testing” for Christians. In a detailed description of how Christians responded to the plague in Alexandria, he writes of how “the best” among them honorably served the sick until they themselves caught the disease and died:

“Most of our brother-Christians showed unbounded love and loyalty, never sparing themselves and thinking only of one another. Heedless of the danger, they took charge of the sick, attending to their every need and ministering to them in Christ, and with them departed this life serenely happy; for they were infected by others with the disease, drawing on themselves the sickness of their neighbours and cheerfully accepting their pains.”

Similarly, in Pontius’s biography of Cyprian, the bishop of Carthage, he writes of how the bishop reminded believers to serve not only fellow Christians but also non-Christians during the plague:

There is nothing remarkable in cherishing merely our own people with the due attentions of love, but that one might become perfect who should do something more than heathen men or publicans, one who, overcoming evil with good, and practicing a merciful kindness like that of God, should love his

and abandoned their sick loved ones as they feared the unknown, Christians marched into epidemics and served both Christians and also non-Christians, seeing their own

enemies as well... Thus the good was done to all men, not merely to the household of faith.

The impact of this service was twofold: (1) Christian sacrifice for their fellow believers stunned the unbelieving world as they witnessed communal love like they'd never seen (John 13:35), and (2) Christian sacrifice for non-Christians resulted in the early church experiencing exponential growth as non-Christian survivors, who benefited from the care of their Christian neighbors, converted to the faith en masse.

Christian Response to Coronavirus

As we continue to wrestle with how to respond to the coronavirus, notice how non-Christians in the Roman Empire emphasized self preservation while the early church emphasized fearless, sacrificial service. Whereas non-Christians fled from epidemics

suffering as an opportunity to spread the gospel and model Christlike love.

If the non-Christian response to the plague was characterized by self-protection, self-preservation, and avoiding the sick at all costs, the Christian response was the opposite. How might we put that posture into practice in the face of COVID-19, setting ourselves apart from the world in how we respond to the growing epidemic?

Perhaps we begin by resisting the fear that is leading to panic in various sectors of society—instead modeling peace and calm in the midst of rising anxiety all around us. Perhaps we choose to patronize local Asian American restaurants and businesses that other Americans are avoiding due to fear-based stereotyping. We might also seek to sacrificially serve our neighbors by prudently abiding by the advice of medical professionals to help slow the spread of the disease. Instead

of just our own health we should prioritize the health of the wider community, especially the most vulnerable citizens, by exercising an abundance of caution without perpetuating fear, hysteria, or misinformation. This might mean costs for us—canceling travel or planned events, or even self-quarantine if we think we've been exposed—but we should accept these costs with joy.

“Other people would not think this

a time for festival,” Dionysius said of the epidemic of his day. “[But] far from being a time of distress, it is a time of unimaginable joy.” To be clear, Dionysius was not celebrating the death and suffering that accompany epidemics. Rather, he was rejoicing in the opportunity such circumstances present for testing our faith—to go out of our way to love and serve our neighbors, spreading gospel hope, in both word and deed, in times of great fear.

IN MEMORIAM

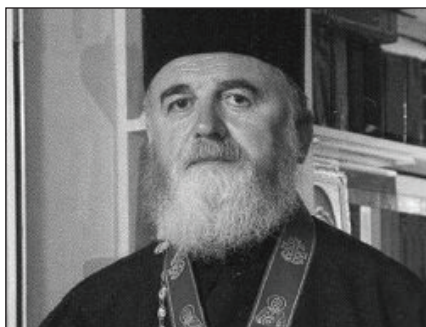
ЊЕГОВА СВЕТОСТ
АРХИЕПИСКОП ПЕЂКИ
МИТРОПОЛИТ БЕОГРАДСКО-
КАРЛОВАЧКИ И ПАТРИЈАРХ
СРПСКИ ГОСПОДИН ИРИНЕЈ
(1930-2020)

АРХИЕПИСКОП ЦЕТИЊСКИ И
МИТРОПОЛИТ ЦРНОГОРСКО
ПРИМОРСКИ АМФИЛОХИЈЕ
(1938-2020)

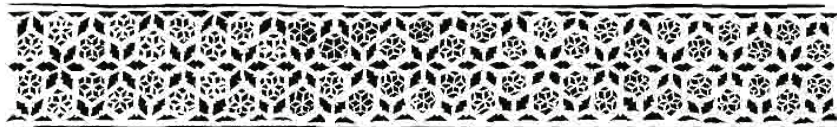
ЕПИСКОП ВАЉЕВСКИ
МИЛУТИН
(1949-2020)

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР САВО
М. АРСЕНИЈЕВИЋ
(1954-2020)

ГОСПОД ИСУС ХРИСТОС, КОЈИ ЈЕ ВАСКРЕСЊЕ И ЖИВОТ (ЈН. 11. 25),
НЕКА ОДМОРИ СВОЈЕ НОВОУПОКОЈЕНЕ СЛУГЕ ТАМО ГДЕ НЕМА БОЛИ, НИ
ТУГЕ, НИ УЗДИСАЈА – ГДЕ ЈЕ ЖИВОТ ВЕЧНИ. АМИН. ОД НАС НЕКА ИМ
ЈЕ БЈЕЧАН СПОМЕН И БРАЊКО ХВАЛА! ХРИСТОС ВАСКРЕСЕ!

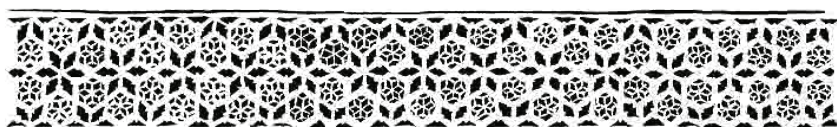

ЌОНДАК ИЗ БОЖИЋНОГ СЛУЖБЕ, КОНДАК РОМАНА МЛАДО

ДНАС ДЈЕВА ПРЕВЕЧНОГА РАЂА,
А ЗЕМЉА ПЕЋИНУ НУДИ НЕПРИСТУПНОМ.
АНЂЕЛИ И ПАСТИРИ ЗАЈЕДНО СЛАВЕ,
А МУДРАЦИ ПУТУЈУ У ДРУШТВУ ЗВЕЗДЕ.
РАДИ НАС СЕ КАО МАЛО ДЕТЕ
РОДИ ПРЕВЕЧНИ БОГ.

Св. Роман Слаткопојац знаменити грчки химнограф (VI век), по многим највећи хришћански литургијски песник у светској књижевности. Био је ђакон, најпре у Бејруту, па у Цариграду, где је, по житију, једне ноћи уочи Божића добио песнички дар од саме Богородице и ујутру са амвона отпевао своју прву химну-кондак чија је уводна строфа управо овај текст. Традиција му је приписивала хиљаду химни-кондака, али не постоји их ни стотину, па ни све оне се у науци не сматрају његовим. Осим тога његове химне-кондаци су потиснуте из литургијске употребе након појаве форме канона, а задржано је само неколико издвојених строфа као што је ова, под

називом кондака.

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА, ВАНКУВЕР
СВЕТИ САВА
SAINT SAVA
SERBIAN ORTHODOX CHURCH, VANCOUVER

Наш храм је отворен сваког дана од 10-18 часова
Our church is open daily 10AM - 6PM

О. ВУК МИЛИШИЋ

Јереј мр Вук Милишић

(Старешина)

Rev. Vuk Milisic, ThM (Dean)

505 East 63rd Ave. Vancouver, BC,

V5X 2K3

(778) 957-9991

vuk_83@yahoo.com

О. МАРКО РАДМАНОВИЋ

Јереј Марко Радмановић

Rev. Marko Radmanovic

505 East 63rd Ave.

Vancouver, BC V5X 2K3

(604) 600-2922

markoradm@yahoo.com

Позивамо вас да помогнете своју цркву вашим божићним донацијама. Сваки ваш прилог је веома драгоцен и цењен, нарочито у овогодишњим околностима. Донације можете

послати у виду чека на адресу цркве,

505 East 63rd Ave. Vancouver, BC, V5X 2K3, за знаком

Божићни прилог за храм Св. Саве,

или e-transfer на info@svetisava.net

или онлајн уплатом на адресу:

<https://www.svetisava.net/donate>

**НЕКА ГОСПОД БЛАГОСЛОВИ
ВАС И ВАШУ ПОРОДИЦУ!**

СВЕШТЕНСТВО СА УПРАВНИМ
ОДБОРОМ ВАМ ЖЕЛИ СРЕЋНЕ
И БЛАГОСЛОВЕНЕ ПРАЗНИКЕ

**МИР БОЖИЈИ,
ХРИСТОС СЕ РОДИ!**

ПОЗИВАМО ВАС ДА ПОМОГНЕТЕ СВОЈУ ЦРКВУ ВАШИМ
БОЖИЋНИМ ДОНАЦИЈАМА КОЈЕ МОЖЕТЕ ПОСЛАТИ У
ВИДУ ЧЕКА НА АДРЕСУ ЦРКВЕ,
505 EAST 63RD AVE. VANCOUVER, BC, V5X 2K3
ЗА НАЗНАКОМ *БОЖИЋНИ ПРИЛОГ ЗА ХРАМ СВ. САВЕ*

ИЛИ КАО Е-TRANSFER НА INFO@SVETISAVA.NET
ИЛИ ОНЛАЈН УПЛАТОМ НА АДРЕСУ:
WWW.SVETISAVA.NET/DONATE